

zmiana

Edana, senior

i nic nie kończy bladej nocy
uszytej z drgnień z uchem przy głośniku
z paplanki za ścianą i bełkotku we łbie
(oj, uciążliwa to kaszanka!)

skrzypce znowu rozbijają duszę na kotlety
i to drganie – to jeszcze tam
czy w środku?
paskudztwo się chyba wrednie zestroiło
i smędzi sobie – i tu, i tu

pełna swoboda! samowolka...
hulają bezwstydne brzęczydła
odarte z komentarzy ą-ę fachowizmów
wolne plum-tum-bum pełźnie po nodze
karku włosach

dzwonki będą grać choć dzwony zabiją
głosy zza ściany zsuną się do ziemi
głupia latorośl gramofonu wciąż
będzie ścianę ponczować bzdyczeniem
ściana zieloniuska jak ją Pan Bóg stworzył
przejrzeje w końcu i zgnije
jękałka też rum-pum-pować przestanie

tylko ta muzyka wsiąknięta w niegdysiejszą ciszę
ocali ten moment nocy bladej
z niewyspania i księżycy

choć słuchacz niekumaty
tralalali nie tworzy
a i nic innego po sobie nie zostawi
dźwięk wiąże jego tu i teraz
płynie pełźnie leci coraz dalej

niby słyszysz wciąż to samo smędu-smędu
ale bierzesz na serce na stół warsztatu
i mimochodem
widzisz zmianę
zmiankę ledwie
to nowe cienko bladonocnie uprzedzone
coś – co drga: i tu, i tu

(za) spokojnie

Edana, senior

wyleguję się na czerwonych kamyczkach
słońce zachodzi obejmuje ciepłym uściskiem
cisza wokół coś lekko mruczy
wreszcie mogę odpocząć
mam beztróska rozłożone ręce nogi
nikt nie patrzy więc leżę w pozie dziwnej
ale wygodnej jak nigdy wcześniej
nic mnie nie uwiera nie martwi
choć żołądek pusty i gardło zaschnięte i te kamyki
nie tyka mnie to już
te rozkrzyżowane rączki nóżki
skrzepy na ubraniu i wkoło
burkoczący jęczący huk wrednych maszyn w dali
produkujących szczęśliwe beztróskie truposzki
napatrz się słońce napatrz
masz dużo czasu nim pochowają
a w dusznej ciemności jedno pytanie katować mnie będzie

pamiętasz

wyrzucić?

Edana, senior

ja -
ot
pyłek pamięci
o tym wąłym płatku
zdmuchniętym z umarłego kwiatu
który sam wyrwał sobie rozpaczliwie
te barwne włosy
z głowy na kruchej łodyżce
zdałoby się że korzeń miał tak trwały

*

więc pamiętać
warto
czy nie warto

pamiętać rozkwit na przekór
czy upadek pamiętać na przestrozę

*

więc czy zaskorupiałe widmo
wyrzucić
do mętnych wód pełnej ścieków Lete

chyba raczej

odkroić kawałek rozumu
wyrzucić
by móc cenić dalej